

болната съ бащата и братътъ, бабичката, и кожухарътъ, който пакъ имъ разправя за банитъ.

Горе, на една отъ освободенитъ маси обѣдва Митю. Той си е донесълъ пълна чения съ ядене и половинъ хлѣбъ и се храни здравата. Приведенъ надъ гостбата, по лицето му е изписано съсрѣдоточеностъ и доволство. Ушитъ му мърдатъ при всѣко пѣхане на лъжицата въ устата.

До масата незабелязано се изправя войникътъ-морякъ, гледа го дълго, съ полуотворени очи, после обръща глава на-страна, и стои мълчаливъ, съ стиснати устни. Въ сѣнката на тентата лицето му изглежда още по-тъмно и заключено. Митю дига глава отъ яденето, ухилва се и казва:

— Хубава форма, брей!.. И най-къопавия човѣкъ го дига!..

Глътва една лъжица, и продължава:

— Ти що не ядешъ повече, бе? Какъвто си хубавецъ, малко да се поизпълнишъ — чудо ще станешъ!..

Другия мълчи. Най-после се обръща цѣлъ къмъ момчето, зжбитъ му отново лѣсватъ и съ далеченъ, съскащъ гласъ казва: